

SKRIVEBORDET

Første kom en tjener, så husholdersken, meddelte
at hans skrivebord skulle nedenunder. Da han nægtede
kom husherren selv. Så tømte han skufferne.

Ved det havde han undervist drengen, skrevet
Hyperion, digtene til Diotima, husfruen som han kaldte
sådan, og elskede. Filosofiske breve til vennerne –

Over bordpladen med papierne
var hans hånd, hans arm gledet,
ned i den var albuerne presset og drejet –

når han skrev – mens han sagde ord
frem for sig, prøvede dem, grundede – nu
med hagen, nu panden støttet mod hånden.

Det indlagte træs figurer afløste hans tanker,
halvsovende kunne han hvile sit hoved imod dem.
I skufferne lå manuskripterne, udkast og breve til ham.

Skrivebordet var huslæernes eneste
faste tilholdssted, hans bedepult, hans høvlebænk
for græske metre, når døren var lukket.

Det indgik i hans identitet, var polstjernen
for hans vandringer langs floden, i bjerge og skove.
Ved det var han dén, han virkelig var: uhindret,

usynelig, i sikkerhed. *Min broder ønskede det
i sin salon, løj husherren, hadsk af skinsyge
og for at ydmyge sværmeren. Nede fra kælderens*

blev et klodset skrivebord, alt for stort for rummet
og uden skuffer: et skrivebords hjerne og hjerte,
når de er fyldt – rykket ind. Dermed begyndte hans oprud.